

BCECRIT

AEG AEG

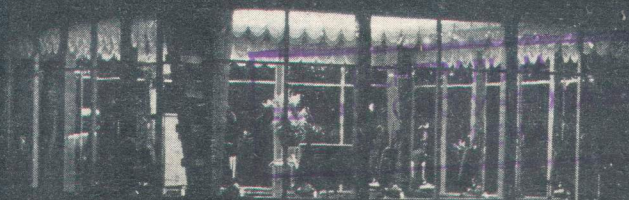
V
A
M
P
Y
R

V
A
M
P
Y
R

V
A
M
P
Y
R

V
A
M
P
Y
R

V
A
M
P
Y
R

N43

15 к.

На восточной
стороне

ПЕРЕДПЛАЧУЙТЕ

**ЄДИНИЙ НА УКРАЇНІ ІЛЮСТРОВАНИЙ
ХУДОЖНІЙ ТИЖНЕВИК**

„ВСЕСВІТ“

Що-тижня: українська, всесоюзна й закордонна хроніка в ілюстраціях. В кожному номері понад 60 ілюстрацій. Новини науки, техніки, мистецтва.

Оповідання й вірші кращих українських письменників та поетів, а також переклади з найвідоміших закордонних авторів.

Обкладинки на дві, на три фарби.

„Всесвіт“ коштує на місяць—60 коп. На пів року—3 крб. 60 коп. На рік—7 крб. 20 коп.

Адрес редакції і головної контори: Харків, вул. Карла Лібкнехта 11.

№ 43

20 жовтня
1927 року

ВСЕСВІТ

ХАРКІВ,
вулиця Карла
Лібкнехта № 11

Фундатор В. БЛАКИТНИЙ

ЮВІЛЕЙНА СЕСІЯ ЦВК СРСР

К.М.Чб.

20 жовтня в Ленінграді почалася 2 сесія ЦВК СРСР. На фото—робітники „Красного путиловца“ вітають членів уряду

Праворуч—делегатка 1-го Весоюзного З'їзду робітниць і селянок вітає сесію ЦВК СРСР

Калінін відкриває сесію. Ліворуч (президія): т.т. Снукідзе, Риков, Калінін, Петровський. Праворуч—загальний вигляд палацу Урицького

ЦЕНТРАЛЬНА
НАУКОВО-УЧБОВА
БІБЛІОТЕКА.

ВИСТАВКА-ЯРМАРОК У ЛЯЙПЦІГУ

Вражіння П. Кельвера

Ярмарковий майдан в Ляйпцігу, де стоїть пам'ятник саксонському курфюрсту, має цілком незвичайний вигляд.

Старий курфюрст здивований: проти нього збудовано якийсь чудний будиночок зі стільця, поруч стоїть величезне автоматичне перо, а вночі на майдані з даху павільйону сяє електрикою пілосмок.

Таке дивне огочення старовинного пам'ятника—осінній ярмарок-виставка в Ляйпцігу, коли все місто змінює свій вигляд.

Будинки оздоблено різнобарвними прапорами, по вулицях ходять рекламні фігури, строката юрба жваво рушає по широких майданах.

Величезний Ляйпцігський вокзал, зараз приймає під свої арки понад п'ятдесят потягів переповнених.

Кожні 10 хвилин до перону підкочують нові й нові потяги зі всіх кінців Німеччини і викидають тисячі відвідувачів ярмарку.

За ті самі 5—6 днів, що він триває—Ляйпціг відвідає понад 150 тис. чоловік.

Ляйпцігський ярмарок—це величезний огляд німецької промисловості, що має для Німеччини й велике міжнародне значіння.

Тут не забуто і найдрібніших галузів виробництва, і поруч з удосконаленішими машинами для будівельних робіт ви побачите який небудь патентований календар і дитячого гумового крокодила.

Як і завжди, ярмарок сполучено з виставкою, бо краму немає—в лише зразки, що по них складаються угоди. Тому вся виставка має суто рекламний характер: треба не тільки показати крам, але й викликати бажання купити його. А як викликати оце бажання, то вже ціла велика наука, якій на виставці призначено відповідне місце.

Рекламний відділ, один з цікавіших, всебічно всі ті засоби і хитрощі, що їх вживає сучасна торгівля в лістичних країнах, де конкуренція вимагає від продуцентів вправніших способів притягування покупців.

Не думайте, що реклама це об'ява в газеті, або кілька переданих з радіостанції. Реклама—це гучномовні

Величезний рекламний павільйон пілосмоки виробництва Замель Електроичної Компанії

Фірма, що рекламує свій крам, виставила на ярмарку дуже оригінальні зразки виробництва. Наприклад, величезний павільйон—це величезний стілець, який флякон пахощей есенції. Особливо ж ефектний жіння справляє реклама,

Рекламні будівлі на театральному паладі

вечірній блокнот, це електричні лампи у вигляді різних звірів, це багато різноманітніших дрібниць, що так або інакше привертають на себе увагу публіки,

По всьому місту розкидано виставні помешкання. В королівському палаці—порцеляна і фаянс, на Рінзі—мебля, іграшки, спорт, далі—шкіра, взуття, текстиль, художні вироби, устаткування бюр й контор.

Виставка цього року проходить під гаслом „Світ у вонні“. Виставка англійських текстильних виробів дає німецькій промисловості змогу конкурувати з Англією на зовнішніх ринках.

Немає майже жодної людської потреби, що не можна б було її задовольнити на виставці.

Там є все—патентоване преспан'є, що надягається на руку, повне спорядження для водяного спорту, вузько-колійна залізниця, вічний блок-нот, найновіший прилад, щоб контролювати запалення свічок в автомобільному моторі, гумовий тюлень для плавання, кишеньковий радіо-приймальник, електричний холодильник, складний будинок, букети троянд, що світять замість ламп і ще багато різноманітніших виробів.

До якого б фаху ви не належали, кожний знайде на виставці те, що зацікавить його, ознайомить з найновішими досягненнями технічної думки й людської вигадливості.

Ярмарок-виставка привабляла надзвичайно багато глядачів і викликає дуже велике захоплення і зацікавлення.

До глибокої ночі тисняться тут різноманітна юрба.

Подані в цьому нарисі фотографії, що ілюструють деякі моменти Ляйпцігського ярмарку-виставки, допоможуть читачеві уявити собі, що таке старовинне місто кушнерів підчас „Меси“, коли воно скидає свою буденну зовнішність й убирається в карнавальне вбрання.

Майдан уночі з рекламними спортивними павільйонами. Попереду вхід до підземного ярмаркового павільйону

Виставці цього року зібрано все, що може привернути закордонних купців в ім, що німецьке місто не гірший за британський. Символ виставки—відвідувача при вході зустрічає побільша—разів бавка, вироблена з вовни всіх країн.

Виставці бере участь понад дев'ять тисяч підприємств. По місту їм місця не вистачає і поза містом пам'ятника „Бою народів“ в двох десятих павільйонів росташовано техніку.

Особливо цікава тим, що майже всі експонати в роботі. Зараз же вас оглушає тріскотіння каменодробарок, пухання машин, гудки електричних возків, гучно працює транспортер грузу. Увійдіть до павільйону на власні очі, як електричні холодильники роблять лід, як працюють ковбасні машини, який вигляд має шгучне гірське сонце, як раціонально устаткувати електрику в будинку.

В павільйоні зібрано патентовані дрібні вироби, всю увагу сконцентровано на хатне господарство, тут пропонується різні дрібні вироби для господарства. Так звані „Patent-Produkte“ мають таку саму важливу галузь німецької промисловості як і рекламні вироби.

Виставка моторської техніки—це: одна з сторін сучасного капіталізму. Поруч з раціоналізацією виробництва йде спрощування й удосконалення допоміжного персоналу. Тут ви найдемо дорожніх приладів, що повинні збільшити продуктивність праці робітника бюро—електричні машинки, патентовані телефонні апарати, крісла різних систем, нотіц-блоки, різноманітними засобами стимулюють роботу.

На вулиці, що веде до ярмаркового комітету

Оповідання **ІІ УСМІШКА** В. Минко

В КУРЙОЗНУ історію раз я ускочив.

Було це тоді ще, коли так багато співів буяло в моїй душі, коли так бурхливо грала юнацька кров. Тоді, коли так хотілося когось любити, за чимсь страждати і коли голову вщерть набито було різними теоріями, а в животі тужно бурчав студентський обід. Тоді це було...

Гарний був час: що-ранку нашвидку схопився з ліжка, так-сяк зодягнувшись, в одну руку схопив книжки, а в другу — шматок хліба, і біжиш...

Завжди бігав: голову вниз, руки в кешені і раз-два, раз-два...

Бувало піднімеш голову, глянеш навкруги, а вже й біс його й зна де-за містом.

Про одяг не питаєте. Ходив звичайний зодягнений: червоне галіфе, сорочка вишита українська і дерев'яшки на ногах...

А раз по весні, забув уже якого року, і добре причепурився. Пригадую одержав я тоді з „Ара“ вбрання, черевики. Зодягся, глянув у дзеркало і сам себе не впізнав:

— Джентльмен, справний тобі джентльмен!

Вузькі рябі штанчата, піджак з круглими полами, на голові бриль. Дай ковіньочку в руки і — американець. Не гармоніювали трохи тільки величезні боти на ногах та полотняна сорочка, вишита.

Одяг цей трохи був і побут мій змінив: хліба в кешенях не носив, а їв завжди в їдальні, ходив хоч і швидко, зате поважно

так, і голову вгору. Можливо, завдяки одержаній тій і трапився зі мною цей курйоз, оця історія...

Одного разу, ідучи глухою вуличкою, помітив я, що з вікна одного з будинків на другому поверсі, на мене пильно дивиться якась дівчина. Чи дівчина, чи можливо й дамочка, я — звичайно — не знав. Факт той, що тільки дивилася і навіть пильно дивилася. Проминувши будинок, я ще раз зиркнув назад: дівчина сиділа в тій самій позі, що й раніше і, як мені здалося, навіть посміхалася. Та де там — просто сміялася.

— Що за біс? — думаю я. — Це не спроста! Тут щось того...

Цілий день той дівчина не виходила мені з голови. Не знаю, як уже я сидів на лекціях, а тільки як виривався з аудиторії і пообідав — знову подався на ту вуличку.

— Де ж той будинок?.. Ага, он...

Обсмикався я трохи, поправив бриля на голові, рукавом навіть ботинки тернув, щоб дужче блищали, і пішов так поважно, не поспішаючи.

Іду, а очима тільки зирк-зирк угору до других поверхів. От і будинок той, от і вікно третє від краю...

— Невже не вигляне?

Пройшов ближче — не виглядав. Оглянувся — не видко нікого. Я тоді знову назад — вікно таки зачинене. Ще назад — ні гу-гу. Так пройшовся, либонь, разів із п'ять. Може б і до вечора ходив, та якийсь дядько, що сидів коло сусідського будинку, якось з недовірою запитав:

— Чиво ви, громадині, тут шляєтесь?

Нічого йому не відповівши, я хутко повернув із вулички і сердито почував до інтернату.

До приїзду в СРСР англійських робітничих делегацій на святкування 10 роковин Жовтневої Революції. **Бернард Сюліван** (союз кравців чоловічого та жіночого одягу) — член загально-англійського комітету в справі організації подорожі робітничої делегації до СРСР. Сюлівана призначив його союз для супроводу делегації до СРСР

Другого дня мене знову потягло піти тою вуличкою. Ішов і думав:

— І як я раніше її не помітив? Частенько ж ходив сюдою і не помічав...

На цей раз причепурився я ще краще: поголився, у товариша сорочку ситцеву позичив... Іду так браво, широко розмахую руками. Ось і будинок скоро. Ближче, ближче.. Окації біля вікон... Ще ближче і... о радість! вона сидить на вікні і ніби мене підкикує. Зустрілися поглядами. Іду і не зводю очей... Вона теж зиркає спід лоба і... посміхається. Я зупинився проти неї і не знаю, чи щось треба сказати, чи запитати... Стало страшенно чомусь ніяково. Врешті якось раптово, не знаю вже для чого випалив:

— Здрастуйте...

І чомно вклонився... Взагалі все це трапилось аж надто несподівано. Став проти вікна, мов уколаний, і не знаю, що далі ро-

До приїзду англійських робітничих делегацій на святкування 10 роковин Жовтневої Революції. **Вільям Кемпбелл** — видатний діяч руху лівого крила бітничій партії. Крик бере участь у підготовці конференції бітничих і професіональних організацій, що її скликається 15-го жовтня в Ньюкастелі на р. Тайн, для виборів представ. від північно-східн. району Англії в робітничу делегацію, що їде до СРСР

До приїзду англійських робітничих делегацій на святкування 10 роковин Жовтневої Революції. **Вільям Лоутер** (союз гірників Дергема). Лоутер головуватиме на конференції, що її скликається 15-го жовтня в Ньюкастелі на р. Тайн, для виборів представ. від північно-східн. району Англії в робітничу делегацію, що їде до СРСР

бити. Почував тисячу разів на виду, що шенно, мабуть, ний...

Звичайно тривало якесь п'ятнадцять мені здалися цілі години.

Не знаю, чина себе однак на мотання вона Це мене підба Я знову під хотів тільки мовити, як вікно зачин перед моїми білів якийсь Папірчик трохи в повіт на тротуар.

— Невже кинула? — под одразу і, папірчика, про ньюмо очима. Та написано: „Вин дин у вечорі. К мольський ск

От і поку самої чистої ман нальову вірилося...

Якийсь я б то) сірх записка...

— Я до якогось скверика, став коло дерева і ну читати книжку.

— Е, тут щось інакше, голубочко!..—аж скрикнув я.

— Чи не Керзонівська рука до пролетарського студентства?

— Дядько, що йшов собі алеєю, раптом зупинився і на мене очі:

— Що говориш, синку? Керзон знову починає пакостити?

— Зупинився?

— Такий Керзон?!

— Та ви ж сказали... Може знову ультиматум?

— Чого я не казав...

— Що хтось зупинився, за ним іще хтось. Чую:

— Що ограбили?.. Ракалія напала?

— Ах, вже злість заїда:

— Кого ограбили?.. Чого вам треба від мене?..

— Тут іще підходять, ще підходять.. Ціла юрба збіглася

— Я не знаю, на яку ступити від радості, думаю бігти

готуватися до зустрічі—і пробратися не можна.

— рішуче ступаю вбік і хочу протиснутися на про-

тітку якусь штовхнув у бік.. І тільки-но вибрався

— як раптом збоку заверещав несамопитий жіночий

— Ой, рятуйте людошки, гроші витягли!

— Ах, де-кілька голосів хором:

— Мовіть, держіть, злодій!..

— Ах, хоп мене хтось за коміра:

— Худи? Ач, гад вонючий!.. Тікати?

— Я отетеревів:

— Що таке?.. В чім справа?..

— Раптом людей, людей... Крик, галас... Жіночий плач... І

— значить мені під носа:

— Де гроші? Віддавай!

— Де гроші?!

— Що ти з ним церемонишся? Бий його, сукиного сина!..

— Тут уже не на жарт я перелякався. Стою, дріжу і лушаю

— Сам був свідком, як от-так-о когось схопили і мало до

— не забрили. На моє щастя десь узвся міліціонер. Заспо-

— кої публіку, став мене допитувати.

— Що ти в біса робитимеш?.. Що вже йому не говорив,

— заправдувався—не допомогло. Виходило, що я витяг у

— гроші. А вона ж, чортова кукла, учепилася мені нігтями в

— нігті не відчепишся...

— Міліціє витяг мене міліціонер із юрби і потік у... район.

— Братці, в ньому не був, а от же ж довелося. До вечера

— це так-сяк, а коли смеркло, то ледве не збожеволів.

— А на зло годинник над головою:

— Так-так, тік-так...

— Згадуюся, що-хвилини поглядаю на нього, лаюся...

— Як же й вісім скоро. Це вона вдягається там... Через

— десять вийде з дому, а о восьмій уже буде чекати..

— От чорт!.. От...

— Побігло вісім. Я несамопито схоплююся і проско кричу на

— неба, вимагаю, щоб випустив. А він хоч би що:

— Будете буянити—говорить—до ранку не випустю.

— Що та йому скажеш? Схопився я за голову, сів у куточку

— і вже. Годин зо три мабуть так просидів. Потім прийшов

— і таки випустив,

— і пізно було, однак я ще забіг у чепурню, там таки в

— обмився гарно під краном і аж тоді вже що-духу гайнув

— міліціонського скверу. Звичайно, її там не було (а може

— не приходила). Оббігав я всі куточки, усім особам жі-

— ному в обличчя заглянув... Якесь дівчина щось було й

— на це, та я не розібрав.

— Потім, набігавшись добре, сів я на лавочці і задумався.

— Думав, а потім і кажу, таки сам до себе:

— Та й дурний же я їй-богу! Аж свистить, такий дурний!

— Сидів з місяця й подався до інтернату. Однак на пів-

— роздумався:

— А що як вона тажде мене. Там коло двору... Зматуюся

— випадок. Дві верстви—здалися за п'ять кроків: не

— метрів. От і вуличка. Ніде ні-чи-чирк. Тільки де-не-де

— мигтить вогник.

— Згадуюся і в неї в вікні.

— Ібо я не помилюся: вона сидить і жде мене... Жде,—

— хедила ходила, а тепер сидить і сумує... Так, їй-бо

— як її викликати?.. Га?.. Хіба кахикнути? Ні-ві-ні... це

— натурно... Але як же, як?..

— Згадуюся разів п'ять до рогу вулиці, не допомогло. Врешті

— на думку: написати записку, прив'язати її до камін-

— навити в вікно.

— Добре, їй богу добре!.. Це буде культурніше.

Написав записку, невеличку, але теплу, і згорнувши хотів уже кидати, як раптом роздумав:

— А що коли вона не сама в кімнаті? Може й так бути...

Схилювся я до окаяні і замислився.

— Не везе... Одне слово—не везе.

Може б і довго знову думав, коли б не маленький випадок: на окаяні зацвірінкала якась пташка. Я мимоволі глянув угору:

— Тю, чого ж я думаю?..

Через хвилину я вже був на окаяні. Перед моїми очима була невеличка кімната, чистинька, гарно прибранна. На столі

ДО З'ЇЗДУ АНГЛІЙСЬКИХ УГОДІВЦІВ

На фото—лідери англійської робітничої партії під час останнього з'їзду. В центрі сидять (зліва направо) **Кремп**—секретар союзу залізничників, **Ертон Гуд**, **Макдональд**, голова Виконкому робітничої партії **Робертс**, голова Блекпульського з'їзду, **Гендерсон** (секретар робітничої партії)

УЧАСНИКИ НІМЕЦЬКОЇ РОБІТНИЧОЇ ДЕЛЕГАЦІЇ ДО СРСР НА ЖОВТНЕВІ СВЯТА

В Берліні організовано робітничу делегацію, що приїждить на жовтневі свята до СРСР. На фото—учасники робітничої делегації (сидять зліва направо): **Фріц Кербер** (член с.-д. партії, голова 2-ї робітничої делегації до СРСР), **Віллі Орманшик**, член компартії Німеччини. (Стоять зліва направо): **Теодор Шойдер**, член компартії Німеччини, **Роберт Зіверт** (редактор журналу „Єдність“, що його видає Комітет міжнародної профсоюзної єдності), **Грюнер**, член с.-д. партії, **Макс Шміт**—каменярь, позапартійний, **Віллі Беневід**, член с.-д. партії, (один з редакторів журналу „Єдність“), **Карло Нішаї**—член с.-д. партії—робітник, **Макс Ланге**—позапартійний

лямп, а коло столу сидить вона і щось читає. Лице у неї спокійне, очі втомлені і трохи прижмурені: здається, от-от і ступляться. І більш... Ні душі в кімнаті Забилося серце—часто-часто... По всьому тілі немов пролізли мурашки Зробилося раптом ніяково і навіть страшно. Потім потроху почав заспокоюватися. Став роздумувати, як краще зробити: чи звідси з окаяції записку кинути, чи з землі, чи може просто гукнути?..

В цей час із-за рогу раптом чути стало чийсь кроки. Я, як сидів на гілліці, так і прикипів до неї:

— От чорт!.. Невже йде хто?.. Всесь вечір нікого не було і на тобі... А кроки наближувалися й наближувалися. Здавалося, що то йде гарба з снопами і риплять немазані колеса.

Я взагалі не люблю чобіт на рипах, а в ту хвилину я їх проклинав. Та в купі з ними проклинав і те чудило, що йшло вулицею:

— Що, як побачить гад і зніме бучу?.. Знову доведеться побувати в районі... Чортові рипи зацікавили видко і її. Вона відірвалася від книжки і хутко підійшла до вікна. Від несподіванки я інстинктивно ворухнувся і піді мною тріснув сучок...

Далі все змішалося в одну купу: що раніше було, що опісля — недоберу. Знаю тільки, що вона несамовито крикнула, а я, кинувши записку, хутко поліз до низу. Власне не поліз, а кинувся... Може б і без печінок зістався, та на щастя хтось підхопив. Переді мною був якийсь суб'єкт... Він схопив мене за п'єтельки і почав кудись тягти. Я спершу ввічливо щось став йому доводити, але він не зважав на це і все ж тяг. Я став огинатися і врешті боронитися. Та не так було це просто: суб'єкт загнув мені по вуху і мені потьмарилося в очах...

Коли я трохи очунав, то був уже в якомусь довгому коридорі. Круг мене юрмилися якісь люди: чоловіки, жінки, діти... Всі заспані, розпатлані і щось голосно кричали. Коли я розкрив очі, вся ця орава сіпнула до мене:

— У, сволоч!.. Попався!..

— От ми тобі покажемо зараз, як по вікнах лазити!— кричали другі...

А треті лізли з кулаками до мого лица і прискакали слиною...

Діло йшло, як здавалося, до не дуже гарних наслідків. Я вже навіть не виправдувався, нічого не гворив, махнув на все рукою. І навіть не махав, а тільки лежав на підлозі і як йолоп водив очима. І тут раптом з'являється вона. Похмура така, серлита. Звела мене на ноги і, промовивши: „Дурень!“ повела по коридору. Я мовчки, як і справді дурень, ішов. Юрба перед нами розступилася і здивовано ливилася нам у слід. Да, це почулося:

— Та влуте щоб цього не було!.. Чуєте, Валентино Івановно?..

— Чую, чую... відповіла вона і вела мене далі.

— Валентина Івановна!.. Валя!.. Гарне ім'я!.. думав я.— Але куди вона мене веде! І що вона зі мною робитиме? А взагалі— хай буде, що буде...

Ввійши в кімнату, Валентина Івановна кивком голови показала мені на канану. Я, звичайно, сів... Потім вона пройшла кілька раз по кімнаті і раптом, зупинившись коло мене, вирячилася на мене очима і сердито запитала:

— Ну говоріть, що це все значить, товаришу?— Я довго не знаходив слів... Потім тихо й, поступившись, промимрив:

— Простіть, Валентино Івановно... Цього далі не буде...

— Я про далі не питаюся. Говоріть, що зараз усе це значить? Я не бачив її, бачив тільки ноги. Вони нервово підіймалися то одна, то друга і злегка тремтіли.

— Чуєте, нахабо!— почулося знову.

— Як ви сміли? Де ваш сором?.. Ви не можете уявити, якому я був ідіотському становищі: і соромно, і прикро, і чогось було шкода... Сидів і дивився в землю.

— Чуєте! Я кого питаю?..

Врешті я видавив слово:

— Пробачте!.. Я ж не знав, що так трапиться... Пробачте!

— Що не знав? Не знав, що по окаянях не можна так говорити, чого в вікно заглядали?

— Хотів вас бачити...

— Мене?!!?

Хвилину вона стояла нерухомо. Але це одну хвилину, а потім аж поступилася до мене та стала так, що я відчував на собі її подих.

— Мене хотіли бачити?!!?

— Та ну да ж... Спізнися, розумієте. В районі А потім шукав вас, шукав... Всесь сквер оббигав...

— Який сквер?..

мелете!..

— Я не хотів, хотів тільки записку...

— О, цього ще не вало!.. Що я вам сестрице, знайома?..— Не звичайно... Однак ви ж до мене!

— Що?!!?

— Писали до мене...

Я поліз у кишеню, витягнув записку і в голос прочитав: „Ваша ж записка?..“

Вихопила записку у мене і здивовано на неї глянула. На мене, потім знову на записку.

— Моя... Але як вас потрапила?!

— То вже вам краще знати...

— ...Вона ж тут от... Валентина Івановна підійшла до вікна і положила записку підвіконнику. Я теж підійшов до неї. — Не знаю. Може, а тільки записка, яку ви бачив і не помиляюся, з вікна і я це в повітря кинув у руки.

— Не брешіть... Я записки вам я не кидав, тільки причинила шаліти...

— ...а записка лінула... Де ж вона знову потрапила? Ви взяли?

— Ні-ні, не брав...

— Де ж вона?.. — Валентина Івановна кинулася до записки, але її не було. Знову відчинила вікно і глянула на вулицю. І раптом, гучно... Підбігла до ліжка на подушки і почала сміятися. Я довго стояв, пивши очі дивився на неї, тим зиркнув по хаті і глянув у вікно на вулицю. В темряві на тротуарі біліла фігура. І я зрозумів усе. Схопив хутко кашкет і в двері... Командир Валентина Івановна враз мене схопила за руку:

— Підждіть, товаришу!.. Думаєте так і втікти? Ступайте!

— Пробачте, але мені треба йти!..

— Встигнете. А зараз...

— Сидіть, будемо зараз вечеряти! Сів і сажу... Сидіти зробилося по нікуди. Врешті, став вибачатися:

— Повірте, Валентино Івановно... Йі-бо я помилювався, що... — Що ж вам здалося?..

— Ну, як би вам сказати... Іду, дивлюся, ви посміхалися... Оглянувся— посміхаєтеся... Ну й подумав грішним ділом.

— Що я зацікавилася вами? Ха-ха-ха!.. Так?

— Та ну-да... Біс же його знав...

— Вірю, вірю, товаришу! Я дійсно посміхалася... Не тільки... Ви мені звичайно пробачите... Я з вас сміялася з джентльмен вулицею, себ-то ви, товаришу; англійське на ньому, бриль і... онуча на аршин із ботинка волочилася.

— Що?.. — Нічого. Пийте чай, а то прохолоне...

Тов. Бородин, що був радником Кантонського та Ханькоуського уряду (сфотографовано під час прибуття до Москви)

ПО УКРАЇНІ

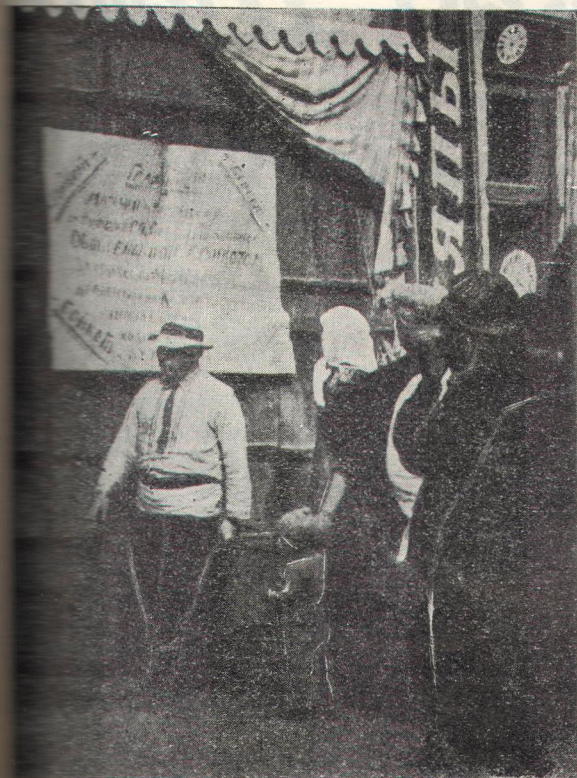
БАБА „НОРМАЛЬНОГО ВІКУ“

Столітні люде—надто рідке явище в наші часи. Проте в свій час це був „нормальний вік“ людини. Кулина Федорівна Горяїстова, що має 110 років, мешкає в с. Алешки Чупахівського району на Полтавщині. Колишня кр'пачка поміщика Лосева. Народилася р. 1817 „Волю“ вова дістала на 44 році.

Кулина Федорівна вже має 5 поколінь. Вона ще досить ба-д'юра, інколи на-віть співає. Дуже охоча до балачок про старовину і т. д. Вже старшому си-нові її до 90 ро-ків.

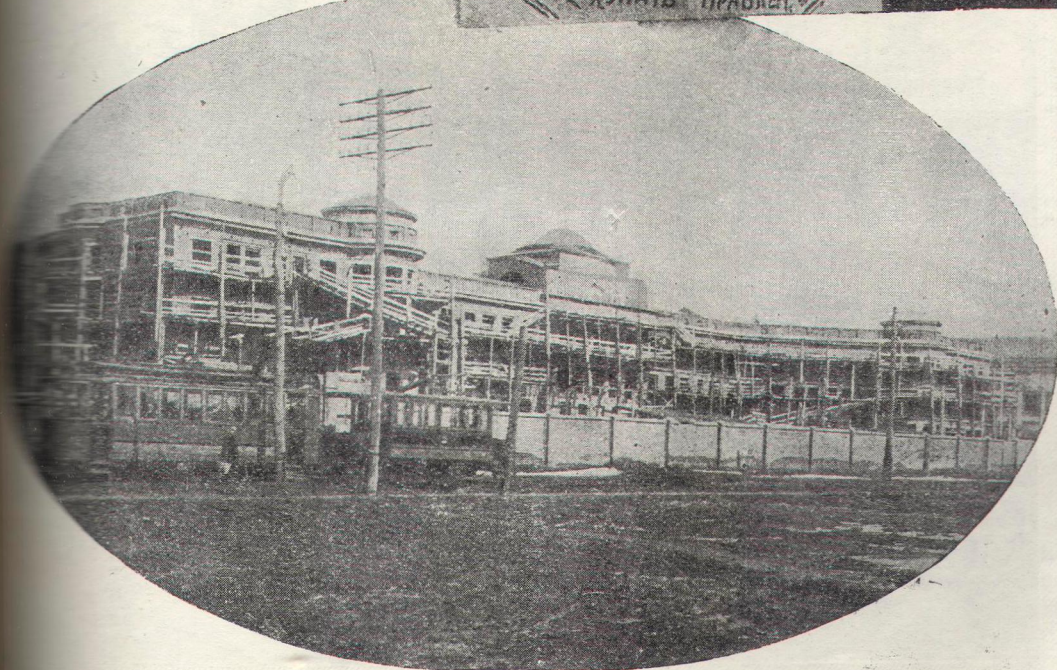

На фотографіях —
внизу і ліворуч —
вікно магазину з
оголошенням про
бойкот

ПРИВАТНИК ПІД БОЙКОТОМ

В Харкові гр-н С. Ліфшиць, при-
власник магазину жіночих капелю-
визнадійшов строк перескладання ко-
нтракту з робітниками та служ-
бовими — відмовився. Та хазяйчикові не
сподобалося: союз швейників оголосив ма-

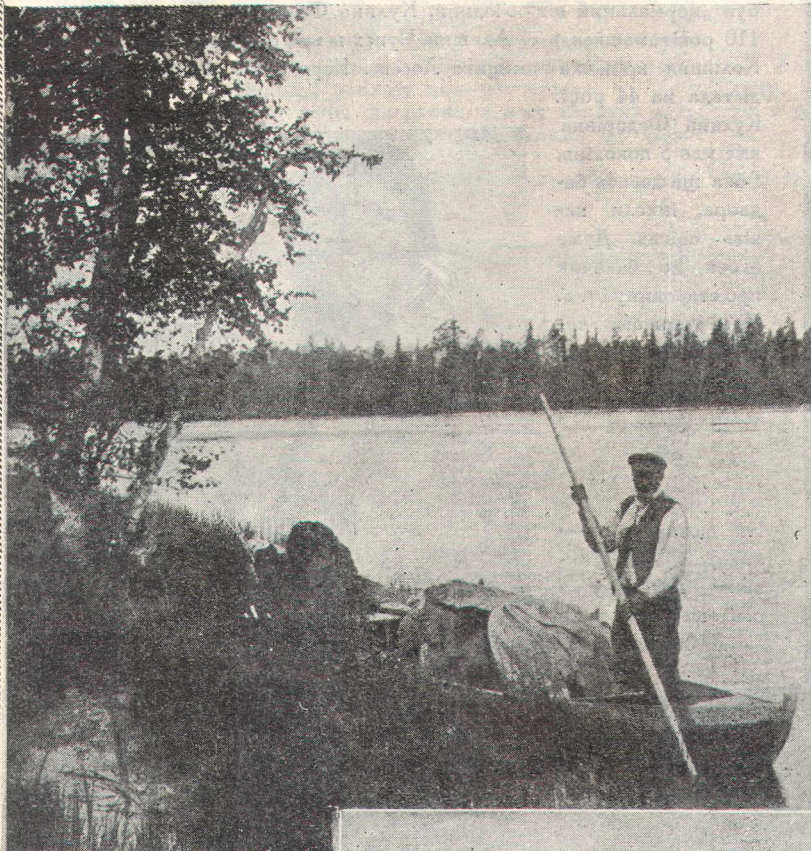
ПОЛІКЛІНІКА ІМ. 10
РОКОВИН ЖОВТНЯ

В найбільшому робітни-
чому районі Харкова, не-
далеко від заводів ХПЗ
та ДЕЗ, до 10-х роковин
Жовтня буде закінчено
велику робітничу полі-
клініку. Поліклініку устат-
кують найновішим тех-
нічним приладдям з ме-
дичної галузи. Побудован-
ня нової поліклініки
дасть можливість змен-
шити черги в лікувальних
закладах столиці УСРР і
поставити справу обслу-
говування здоров'я тру-
дящих на належну висо-
чину. Харківський окруж-
ний відділ охорони здо-
ров'я ухвалив назвати по-
ліклініку ім. 10-х роковин Жовтневої Революції, бо побудовання
поліклініки є справжнє досягнення радянського будівництва.

майстерню Ліфшиця під бойкотом. Хазяйчик мусив
зробити поступки й лише тоді робітники стали на роботу.

ліклініку ім. 10-х роковин Жовтневої Революції, бо побудовання
поліклініки є справжнє досягнення радянського будівництва.

Камі наспроджують мети

Узбережжя Кольської затоки

худобою і хатнім скарбом, безплатно їздили залізницею до своєї станції на Мурман, а повертаючись, отержавши кредит до 1000 руб.

Колоніст везе продукти човном для кооперативу

Нарис Ол. Озерського

НАША Карело-Мурманська північ, що має до 15 мільонів десятин цінного будівельного ліса, силу хутрової звірини і величезні, допіру виявлені копальні багатства в своїх глухотинах, колонізується тепер.

З легкої руки правління мурманської залізниці— ініціатора цієї справи і культуртрегера півночі взагалі, в чотирьох великих, впорядкованих залізницею районах: Ведмежій Горі, Сегежі, Ковді і Колі, на лісових прогалинах і по берегах, річок та озер, уже вирости і виростають нові будинки, хутори, селища і міста колоністів. Рік у рік з Волги Уралу, України і, головним чином, з Приозер'я і північних губернь чим раз більше приходить на Мурман ходоків. Тут, обираючи місце, довго кочують вони по лісах і озерах, закріплюють за собою вподобану землю і потім зі своїми родинами,

Кальвицький водопад

Чудова, але сувора природа півночі. Вона не любить і не милує кволих людей і ледарів, і тому тут кожне мусить вперто працювати.

Тут скрізь суворе гасло—треба працювати. І працюють.

Не всі колоністи, що приїждять сюди, мають змогу відразу ж збудувати великий і теплий будинок та інші будівлі і купити коняку. Хоч і одержано позику в 1000 крб. і в ще невеличкі старі запаси, але хочеться відразу збудувати вже міцний постійний будинок, а на це потрібні далеко більші кошти.

І от колоністи беруться за сплавлення лісу по бурхливій порожистій річці.

Так у будівництві і тяжкій, впертій праці зростає і розвивається північ і її майбутня столиця, нове місто — Ведмежа Гора.

Льодовий океан. Кольська затока. Рибак

За 3 роки виросло залізничне селище, в гори побудовані будинки. В двох верстах од залізничного виходить нове селище колоністів—імени Держинського з великих дворів. Рік тому виникло і швидко, розрослося селище Нове з 60 дворів.

Поблизу тієї ж Ведмежої гори по гарних лісових ділянках і долинах, по берегах бурхливих річечок, розкинулося сотні окремих хуторків і садіб колоністів.

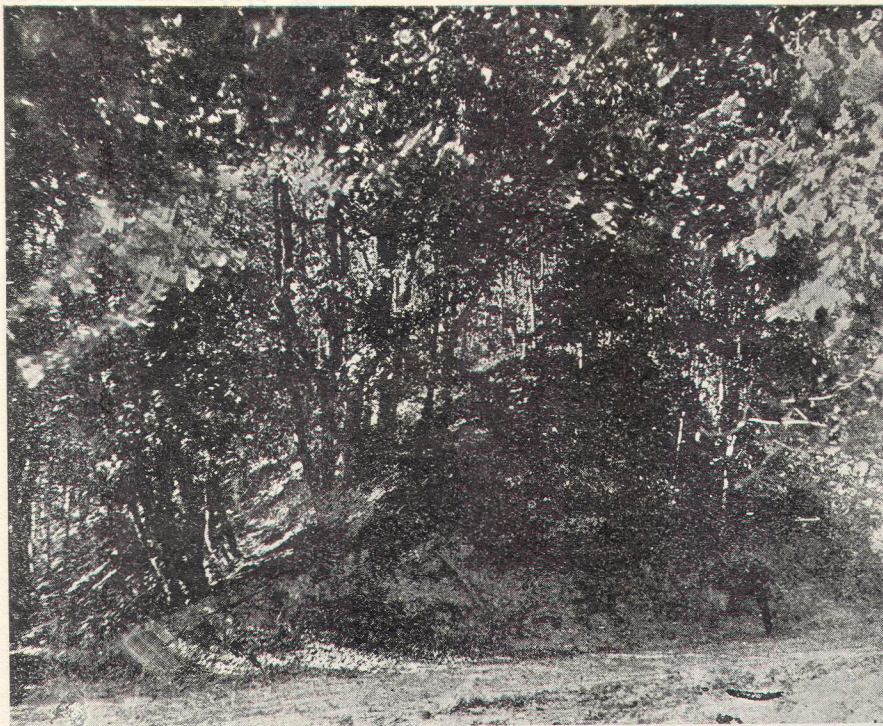

Карельський ліс

Типова річка півночі

ЦЕНТРАЛЬНА
НАУКОВО-УЧБОВА

„Холодний Яр“—це глибокі яри-кучугури, що заросли майже непрохідним лісом

„ХОЛОДНОЯРСЬКА ДЕРЖАВА“

Нарис С. П. Найдена

Є МІСЦЯ на Україні, що їх покохала історія.

Колись давним давно тут гуляло військо половецьке, потім пройшов з великою ордою косоокий Батий—лихий хан татарський, а там турки, шляхта, москалі, гайдамаки...

Палали села, летіли в повітря палаци-фортеці, порохом дим очі їв, швидкий вогонь села з землі злизував, кров лилася річкою.

Потім стихало все. Зеленіла трава, бугаї в болотах мирно гуділи, кучеряві ліси тихо шаруділи, на сонці грілися села, ліниві бики тягли плуги по жирній землі, на полях цвіла мирна робота. Забувалося все. І тільки у неділю вранці сліпий лірник на базарі під кобзу журно співав про великі події.

А потім знов...

Немов вітер сухим листям по осінній дорозі, так історія своїми подіями...

* * *

Холодний Яр, що росташувався між Черкасами й Чигирином, це глибокі яри-кучугури, що заросли майже непрохідним лісом. Ліс тут такий густий, що сонце влітку ніколи не заглядає в лабети ярів і тут стоїть завжди напівтемінь.

Поблизу найглибшого яру, схований в густому лісі, стоїть монастир. Це знаменитий Мотринінський монастир. Великий вал, насипаний в позапам'ятні часи, двома кільцями охоплює монастир з його будівлями і великим садком. Монастир і вал бачив ще половецькі й татарські зграї, що мандрували в цих краях.

В цій монастирі „спасав“ свою душу молодим послушником Максим Залізняк і колись монастир був основною фортецею гайдамаків. Схоронилась ще й до цього часу в яру біля монастиря та криниця, де гайдамаки ножі святили...

Отже, тут ніби сховалася сама старовина і живе під затишном дустого лісу, за високим монастирським валом.

Йшли роки. А старовина, притаївшись, сиділа тут. Заростає непрохідним лісом Холодний Яр, проростали травною стежкою до нього, забувалися, стиралися з пам'яті ті великі події, які бачила холодноряська земля.

... а гадаєш,
То була й дорога
З монастиря Мотрино
До Яру страшного,

Дійсно страшно. Бо вся ця місцевість густо покроплена кров'ю і тисячі кісток людських придавили високі могили і

Печера, що їх тут багато, де перебували бандити Чучупаки

великий вал. Багато, дуже багато бачив цей вал за довгі століття свого існування, багато

знає він таємного і незвичайного, що утворилося в цих лісах, біля монастиря.

Та несподівано історія знов прикинулася і заснула знов побачив великі події, що утворилися в густому ярьському лісі...

* * *

В пізній осінній вечір листопаду 1919 року, коли на Україні спустилася непроглядна темінь, в монастирі і поблизу нього в лісі йшло життя. Піднявшись на високий монастирський вал, можна було бачити, як блимали навкруги між густими деревами вогниці, було чути згуки гармоній, веселих пісень і викриків. Зовсім в далечині над лісом на темному небі з'явилася марева пожежі і доносилися поодинокі постріли з жорстокий 1919 рік.

В самому монастирі кінчалася пізня вечірня і постаті монашок з маленькими свічками в руках проходили через порослий травною двір до келій. Інколи через монастирське подвір'я з брязкотінням зброї проходила чоловіча компанія і поспішливо зникала в будинкові ігумені. До цього будинку, де блимали вогні каганців і свічок, під'їхало й декілька озброєних верхівців, які, прив'язавши коней до невисокого будинку, прямували в відчинені двері, біля яких стояла нерухома вартового.

Чому ж біля будинку ігумені в монастирі стояла вартового і до нього поспішали пішки й на конях люди?

Почекайте дивуватися. Ігумені тут немає, вже давно вели друге помешкання і сюди вселився штаб отамана гайдамаків Холодного Яру. Штаб Чучупаки. Чучупаки—це бандити Холодного Яру, що його знали на десятки кілометрів навкруги.

Фактично це був будинок уряду „Холодного Яру“ всієї місцевості, що простяглася в радіусі десяти верств навкруги монастиря.

Свіжій людині трудно було б тут орієнтуватися. Високий густий ліс з непрохідними ярами, монастир з товстими стінами, зігнуті постаті закутаних в чорні хустки манашок, темні люде, обвішені зброєю, у високих шапках зі шликами—це під густим серпанком темної ночі мимо волі відносило до людини, що несподівано попала сюди, за декілька століть назад—коли тут панувала запорізька шабля, а в лісі можна було зустріти загін турків чи татар.

В той же час в кімнаті ігумені, де засідала рада „Холодноярської держави“, цокотіла справжня американська друкарська машинка „Ундервуд“, перед отаманом Чучупакою лежав справжній бельгійський маузер і в кімнаті розносився дим дорогих цигарок...

„Холодноярська держава“ сьогодні вирішувала важливі питання. По-перше треба було виявити свою орієнтацію щодо заступавших і швидко ліквідуючих банду білогвардійців—червоних. По-друге стояло питання про взяття „державою“ цілком в свої руки близької до Яру—Грушівської цукроварні, потім потрібно було розібрати заяви селян на бешкет і насильство з боку деяких гайдамаків і деякі поточні справи.

Засідання йшло...

Високий Чучупак, відкинувши шапку зі шликом назад, вжиком замість дзвінка наган, якого він вертів у своїх руках.

— „Панове“—гучним голосом поклав він гомін тих, що сиділи навкруги столу і вже розпочали гаряче сперечатися—двох думок бути не може. Ми вільні гайдамаки не підємо служити червоним. Немає у нас спільного шляху з кацапами, не маємо ми їхніх ідей про комунізм, про якийсь інтернаціонал, про вигадане братерство народів. Є у нас вільна ненька Україна і ми її рідні сини повинні битися за всіма, хто простягне нам руку“...

Чорний, низенький старшина з прізвищем Жук почав було казати, що по вільній Україні до цього часу мандрували то кінці, то деникінці і що вільним із всієї „вільної“ залишається тільки один „Холодний Яр“, але Чучупак нетерпляче заступив рукою нагана по столу і, поглянувши суворо на старшину, сказав, що кому тісно в Холодному Яру, той може знайти собі місце за валом*). Попередження зрозуміли всі і на хвилину в кімнаті стала тиша. Потім виступив чоловік у цивільному одязі з чорною борідкою, він довго і гаряче наставляв збори правильно йти шляхом славетних гайдамаків і не спокушатися на закидання й агітацію, яку роблять вороги України. Він ніколи не доходив до патосу, читав напам'ять цілі сторінки з Шевченка, мало не плакав і під кінець почав істерично тремтяти. Це була таємна особа, що її, як казали, надіслав сам Петлюра для організації й агітації „гайдамаччини“.

Тим часом Чучупак щось писав в свою невелику кешеньку книжку і коли агітатор закінчив своє слово і зчможений за лаву, він піднявся і, рубаючи кожне слово, почав читати

*) За валом Чучупак розстрілював ворогів „Холодноярської Держави“.

пропозицію. Гладко зачесаний молодий хлопець з обличчям військового писаря швидко занотовував пропозицію отамана.

Решта питань, що стояли на засіданні Холодноярського уряду були значно простіші і тому засідання пішло скоріше. Виставлене питання про взяття Грушівської цукроварні довго не обмірковувалося. Господар полку, товстий чоловік з прізвищем Пономаренко, довів, що цукроварня фактично належить Холодному Яру, поскільки там ніякої озброєної сили немає. А хто надалі буде її ремонтувати і постачати необхідним матеріалом, це буде видно. Звичайно, що з Холодного Яру для цукроварні дати не можна нічого... і господар з посміхом зробив безнадійний рух рукою. Потім він довів зборам, що є велика потреба в цукрі, бо гайдамаки розбуті і роздягнені, а підходить зима, тому потрібно дати на цукроварню черговий наряд, щоб одержати цукор. З рішенням цього питання довго не затримувались і господар, діставши з сумки, що висіла у його через плечі, готовий друкований бланк, взяв у писаря ручку і, трохи замислившись, проставив на бланкові в лапках після слів „відпустити цукру“—цифру сто. Після цього він розписався і подав папірця Чучупаку, що не читаючи швидко підписав „наряд“.

— Діловоде,—додав господар полку—стукни печатку і приклади свою руку, бо вартість цього папірця на сучасну валюту декілька мільонів карбованців, дарма що він „ходження“ має лише в межах Холодного Яру.

Всі засміялись, а діловод поліз до кишені, дістав кисет, де разом з махоркою переховувалася „державна“ печатка. Витягнувши печатку, він помазав її чорнилом і з визнанням всієї відповідальності цієї роботи притиснув печатку і старанно підписався.

Останнє питання про бешкет і насильство з боку гайдамаків майже не обмірковувалося. Один із старшин, молодий ще хлопець з низьким лобом і шапкою густого волосся, що спало на йому на очі, молодецьки потріпав головою і сміючись повідав, що гайдамаки дійсно погуляли, але врешті справа зовсім дрібна. Хіба є рація балакати за те, що пограбовано п'яток крамниць, вбито до десятка мелведівських євреїв і ненароком спалено у Мелниках дві хати, що належать матросам-більшовикам...

Закінчивши свої „урядові“ справи, весь уряд з отаманом і старшинами сів за вечерю і тут уже всі урядові градації були відкинуті—пили всі однаково. І молодший козачок, що прислужував біля столу, становив все нові й нові четвєртини сомогону...

Уже втретє проспівав голосний монастирський півень і тихий дзв'як покликав манашок до ранньої обідні, а з будинку ігумені все розносився, п'яний регіт, пісні і згук танків.

Великий вал позапам'ятних часів в двох кільцях охолодів монастир.

Криниця, де гайдамаки ножи святити

* * *

Минуло 2 роки... В Холодному Яру шаруділи ліси, поростав новими кущами високий вал, заростали травом биті шляхи до яру.

В монастирі сидів Чучупака. Багато змінилося „гайдамаків“ в його полку за ці 2 роки. Інші кістками лягли й поховані біля високого валу монастирського, інші побачили, що бешкетом і п'яцтвом держави не збудувати і пішли з каяттям до робітничо-селянської влади, інші невідомо куди зникли.

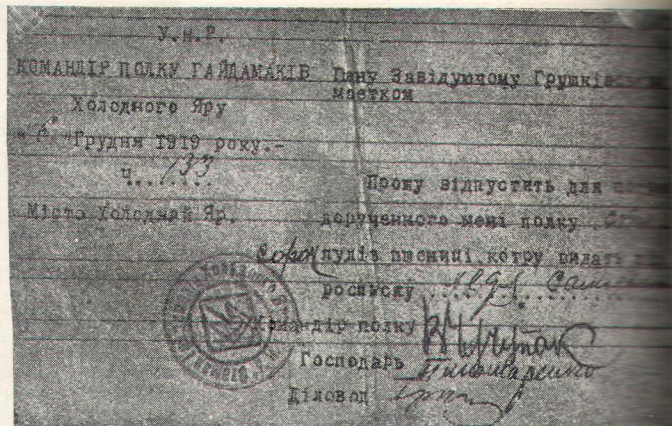
Уже в Медведівці не було жодної крамниці, вже все єврейське населення, налякане погромами і вбивствами, давно повтікало з околиць сел і містечок, вже не одна хата селянська залишила по собі купу сірого попелу, вже дорогами в ночі не їздили й не ходили...

А Чучупак все гуляв.

З невеликою зграєю розбишак виходив він зі своєї резиденції—з монастиря, йшов за високий вал, спускався в глибокі яри і заходив ярами до сел і хуторів. І тут серед беззахисного селянства сіяв він нову культуру гайдамацьку—палив хати, вимагав самогону, харчів, забирав до штабу привабних молодичь...

Поблизу самого найглибшого яру стоїть знаменитий Мотринінський монастир

„Наряди“, що випускав Холодний Яр і які перебували в сумці господаря „Холодноярської держави“

І вже не один селянин кляв „отамана“, готав зубами і в ночі точив сокиру на гайдамацьку зграю.

Коли несподівано рознеслися чутки, що в великою силою Буденний...

* * *

Стих Яр.. Стоїть зараз густий ліс і дивиться жовтим листям в блакитну височину валом монастир немов заснув і вкрився спогадами. Біля монастиря могили—старі і нові. Під тяжкими кам'яними надгробками старі сплять отці ієреї, „святі“ іноки. А під могилами—сплять „гайдамацькі отамани“...

Тут Чучупака, тут Компанієць, Пономір Тихо навкруги. Падає осіннє листя трава.

І здається так, що постріли, вбивства, „мацькі“ пісні, п'янство, марево пожеж і людська на валу і нові кістки під валом—ось не давно, а давно-давно...

Тому здається, що зараз біля Холодного Яру заклопотано гуде трактор, битими шляхами плетуть вози з буряками, електрикою сіяє сільсько-пшеничне.

Над Холодним Яром повстає новий Черкаси, Палац Праці Спілка цукровиків

„ЧЕМПІОН ХАРКОВА 1927 р.“

Мотоциклетні змагання на звання „Чемпіона Харкова 1927 р.“ зібрали значну кількість глядачів. Велику трибуну Харківського іподрому було заповнено Харківчанами...

...Немов якісь химерні істоти, тремтяче під гідями від злості, підтяглися до старту продовгувати „Індіяни“, блискучі „Нортони“, та усякі інші „Харлеї“, „Ексцельсіори“ та „Самбіми“. На біговій стежці вишукувались три мотоциклісти. Злетів вгору і впав прапорець. Скажено загули мотори і, здіймаючи хмари порохи, гонщики рушили. Один за другим промайнули 5 заїздів. І знову захвилювались глядачі, коли серед гонщиків став на старт т. Юнатів. Пригнувшись, майже лежучи на мотоциклеті, відразу ж вилетів т. Юнатів наперед своїх суперників і, яких зусиль вони не покладали, все далі залишав їх позаду себе... Коли ж на чорній дошці—забіліли крейдяні літери т. Юнатів—„Індіяни“—10 кілометрів—7 хв. 14,4 сек. глядачі відповіли оплесками. Урочисто гремів оркестр... Кілька хвилин не затишали привітальні вигукки.

Звання „чемпіона Харкова 1927 р.“ одержав т. Юнатів, що встановив новий Харківський рекорд. Йому передається „перехідний-золотий келех“ Харківського Автоклуба.

О. Штейнгольд

Переможець на мотоциклетних змаганнях тов. Юнатів

Біля входу до „робітничої“ оперети

Фото-А. Орлов

Харківський вокзал

Він перекидає десятки тисяч людей з Одеси до Архангельську, з Перми до Владивостоку, з Самарканду куди-небудь до Конотопу...

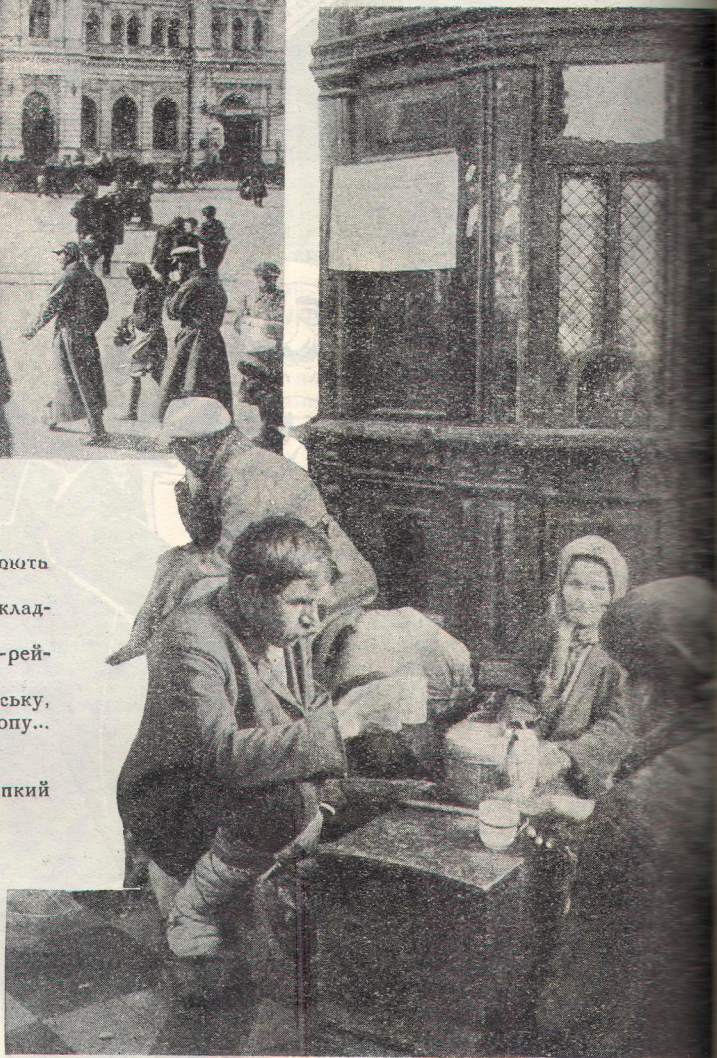
* * *

Байдуже—„підходить“. Справді „Пенза“ підходить, чхаючи паром, волочучи за собою десяток зелених в'язків — вагонів.

✻ ✻ ✻

LOATHS

І якщо о півдня вокзал загальною стихає, то третя класа шумить завжди, кипить людським говором, безперервно в усякий час дня і ночі. Дерез'яний сундучок на кахляних шахах, а на сундуці здоровенний оселедець, житий хліб—ось нескладна закуска пасажирів за третьої класи. Хмари махорки, а іноді й міцно

Малюнки вокзальні. П'ють чай

✻ ✻ ✻

З того часу двері вокзалу не замикаються і не замкн

Міський парк. Падає
листя

Міський парк.
Березняк

ТИХИЙ сумом оповився міський парк

Сріблястими нитками простяглося повітря павутиння і зі всіх алей неспішно журливе шарудіння пожовклого

Червоні краплини листя капують з гілок.

Сонце ще всміхається своїм золотим промінням, але прозорими ранками вже холоднуваті і вночі десь над збором нагромадження міста скиглють стайки, що потяглися зі своїх домишль на південь.

В цю добу, добу вмирання літа, бурхливо, неначе в останнє, викинувшись перед довгою та спокійною зимою, б'ється життя цього міста...

Десятки людей оточують крамниці, особливо мануфактурні крамниці одягу...

— Мені б, товаришу, матеріалу, на пальто...

— І куди ото воно годиться...

На полиці завалено ситцями та маркизетами, а шерсті немає...

— Кажуть, поруч в крамниці калоші є...

Здаються „хвости“ і коновий поспішає купити необхідне.

В склепах палива кипить напружена робота.

Білять люди, іржуть коні, майже на кожній вулиці великі вози з дровами та вугіллям.

Вони поспішають до роботи, але радісні громадяне.

Продавці айстри

ОСІНЬ

Нарис О. Ш—ц

режно тиснучи в руках гаманці.

Їхні очі горять рішучістю і надхненням.

Десятки раз вони підходять до потрібних річей, щоб приторгуватися.

* * *

Коли ж закінчується робочий день і тихий вечір вже простягає своє крило над містом, з'являються на вулицях продавці квітів.

Холоднуватою красою пишуться зрізані айстри та троянди—вони, вже трохи побиті морозними зорями, ще більше підкреслюють, що літо минуло, що прийшла коротенька — чи довга? — осінь...

А по базарах, де золота осінь вкрила вози та довгі лави своїми подарунками, — хвилюється людське море.

Приваблюють очі янтарні яблука, терпкувато пахне капуста, неначе кров жевріють баклажани, соковитими плямами відокремлюються кучі винограду, слив, груш, картоплі, овочів...

Якусь дику симфонію складає гомін тисяч людей і понад усім б'ється настирливий галас:

— Яблука!

— Антоновка!

Кому яблука?!

— Груші!

— Груші медові...

В цій людській мішанині немов бджоли, що поспішають наготовити запасів на зиму, топчуться господарки, обе-

Фото С. С. С.

А по базарах, в
лота осінь вкра
та довгі лави
подарунками,
ється людськ

По склепах палива кипить напру-
жена робота. Метуться люде,
іржуть коні і майже на кожній ву-
лиці гуркотять великі вози з дро-
вами та вугіллям. За ними поспі-
шають стомлені, але радісні гро-
мадяне

На цих фото
майже все, про
міський мешкан
осені

СТРАЙК НА ЗАВОДІ „ДЖЕНЕРЕЛ МОТОРС“ В НІМЕЧЧИНІ

В передмісті Берліна—Борсигвальді знаходиться авто-
мобільний завод відомої американської фірми „Джене-
рел Моторс Компені“. Фірма всякими способами нама-
гається використати в своїх інтересах при збиранні авто-
мобілів низький рівень заробітної плати в Німеччині,
всупереч тому, що завдяки раціоналізації виробництва,
вона може платити далеко більше, ніж інші німецькі
автомобільні фабриканти.

Робітники, що одержували досі середню годинну
заробітну плату в розмірі від 1,30 до 1,40 марки,

Демонстрація страйкарів перед будинком заводу

виставили вимогу підвищити заробітну плату на
підставі, що, вважаючи на технічні вдоско
вони зазнають більшої експлоатації і від них
гається більшої продуктивності праці. На
філії заводу „Дженерел Моторс“ заробітна
дорівнюється від 2,40 до 3 марок на годину. А
вимогу виставили робітники на філії заводу в
вальді. Однак, адміністрація її відхилила
ники оголосили страйк.

Адміністрація вживає всіх заходів, щоб
вати страйколомів і продовжувати роботу за
допомогою.

Демонстрація страйкарів автомоб. заводу на улицах передмістя Берліну

На заводі працює 700—800 робітників

ЕДИНСТВЕННОЕ В С.С.С.Р. ПРОИЗВОДСТВО
НАРОДНЫХ
МУЗЫКАЛЬНЫХ ИНСТРУМЕНТОВ
ВИНОГРАДОВА И. Д. в Москве

как-то: БАЛАЛАЕК, ГИТАР, МАНДОЛИН и др. струнн. инструментов, ВЕНСКИХ 2-х и 3-х рядных ГАРМОНИЙ 4, 6 и 8 планочн. с заемными басами. БАЯНЫ в 90 и 100 басов. ПОЛУБАЯНЫ в 56—72 баса, а также материалы для всех музыкальных инструментов. Работа производится исключительно высококвалифицированными мастерами.

Заказы выполняются с полной гарантией как за прочность, так и за изящество, так как изготовля-

ются из наилучших сортов материала и продаются по весьма умеренным ценам, а потому не имеют конкуренции.

Полный прейс-курент высылается за две 8-ми коп. марки. Заказы и письма направлять по адресу:

МОСКВА-ЦЕНТР, БОЛЬШ. СУХАРЕВСКАЯ ПЛОЩ. д. 9-4—ВИНОГРАДОВУ.

ВСЯКОМУ ПРИСЛАВШЕМУ
ОДИН РУБЛЬ

ВЫСЫЛАЕТ 7 ПРЕДМЕТОВ
с фабричного склада коопартель
„ПРОБУЖДЕНИЕ“

Харьков, Кацарская 12—14.

1. Блок-книжку в глянцево картоне.
2. Альбом для стихов из цветной бумаги.
3. Блок-нот художественного исполнения.
4. 2 записных книжки, из них одна с карманом.
5. 2 общих тетради по 40 листиков.

Цены на все предметы ниже рыночных на 50%.

КАЧЕСТВО ХОРОШЕЕ.

Кроме означенного набора предметов за 1 рубль, высылаем более полные наборы своих изделий—№ 2 за 2 р., № 3 за 3 руб.

ДО СТАРИХ ПЕРЕДПЛАТНИКІВ ЖУРНАЛУ „ВСЕСВІТ“

В зв'язку з перетворенням журналу „ВСЕСВІТ“ на тижневик, Видавництво газети „Вісти ВУЦВК“ повідомляє передплатників, що передплатили журнал на 12 місяців (січень - грудень) за крб. 4—80, що вони одержують журнал тільки до № 35 включно.

Зі свого боку Видавництво просить передплатників „ВСЕСВІТУ“ продовжити передплату. ВИДАВНИЦТВО „ВІСТИ ВУЦВК“.

Всеукраїнське Сільсько-Господарське Видавництво
„РАДЯНСЬКИЙ СЕЛЯНИН“

ХАРКІВ, ВУЛ. К. ЛІБКНЕХТА, 53.

ПРОДОВЖУЄТЬСЯ ПЕРЕДПЛАТА НА 1927 РІК

З 1-го ЖОВТНЯ 1927 РОКУ НА ЖУРНАЛИ:

	На 12 міс.	На 6 міс.	На 3 міс.
1. Двохтижневий популярний ілюстрований журнал для селянок „Радянський Селянин“	4 р.	2 р.	1 р. 20 к.
2. Щомісячний журнал наукової і практичної ветеринарії „Ветеринарне Діло“	7—50	4 р.	2 р. —
3. Щомісячний популярний і науково-практичний журнал — орган Наукового Комітету Наркомземсправ України „ВІСНИК садівництва, виноградарства та городництва“	5 р.	3 р.	1 р. 50 к.
4. Журнал місячник, присвячений питанням Українського Скотарства „Українське Скотарство“	5 р.	3 р.	1 р. 50 к.
5. Двохмісячник — — — „Сел.-хоз. ОПЫТНОЕ ДЕЛО“	8 р.	4 р.	—
6. Щотижневик — — — „Бюлетень Наркомземсправ“	6 р.	3 р.	1 р. 50 к.
7. Двохмісячний журнал — — — „ПОЛІТОСВІТА“	4 р.	2 р.	—

...: ПЕРЕДПЛАТУ ПРИЙМАЮТЬ: ...: :

Всеукраїнське Сіль-Господ. Видавництво „РАДЯНСЬКИЙ СЕЛЯНИН“ м. Харків, вул. К. Лібкнехта, 53
Уповноважені Видавництва:

РАЙАГРОНОМИ, РАЙЗЕМВІДДІЛИ, СЕЛЯНСЬКІ БУДИНКИ. а також УСІ ПОЧТОВО-ТЕЛЕГРАФНІ КОНТОРИ СКРІЗЬ ПО УКРАЇНІ

При надсилці грошей та замовлень треба зазначати точну адресу

ВИДАВНИЦТВО

ПЕРЕДПЛАЧУЙТЕ **НА**
1928

ВЕЛИКУ ЦЕНТРАЛЬНУ, ДОБРЕ
ПОІНФОРМОВАНУ ГАЗЕТУ

„ВІСТІ ВУЦВК“

З БЕЗПЛАТНИМ ЛІТЕРАТУРНО-
НАУКОВИМ ДОДАТКОМ

„КУЛЬТУРА І ПОБУТ“

УМОВИ ПЕРЕДПЛАТИ: для установ
на 1 рік 18 кб.
на 1 міс.—1 кб. 50 к., для окремих осіб
на 1 рік—12 кб., на 1 місяць—1 кб.

ПЕРЕДПЛАТА ПРИЙМАЄТЬСЯ: в Головній конторі:
Харків, вул. К. Лібкнехта, № 11. В округах по всіх
представництвах „Вісти“, по всіх почт.-телегр. конт.
України, всіма листоношами та в кожному кіоску
: : : : на залізниці. : : : :